

POSTANOWIENIE

20 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. H.

przeciwko A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w B.
o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 29 grudnia 2022 r., I ACa 1524/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanej do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany A. sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29 grudnia 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa P. H. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 278 k.p.c. poprzez pominięcie części ustaleń powołanego w sprawie biegłego sądowego i zastąpienie ich wnioskami wynikającymi z dokumentu prywatnego – ekspertyzy budowlanej rzeczoznawcy budowlanego sporządzonej na zlecenie powoda.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Nie każde naruszenie prawa prowadzi zatem do wystąpienia oczywistej zasadności składanej skargi. W niniejszej sprawie Sąd *meriti* faktycznie wykorzystał wyliczenia pochodzące z opinii prywatnej. Jednak uczynił tak, dlatego że ich zasadność została potwierdzona przez biegłą wydającą opinię w sprawie (zob. ustalenie w sprawie zawarte na str. 7 zaskarżonego wyroku), natomiast pominięcie opinii biegłej wynikało z zawarcia w niej opinii prawnej. W tym zakresie opinia

biegłej została pominięta, w pozostałych zaś, takich jak potwierdzenie prawidłowości obliczeń przedstawionych w opinii prywatnej, czy też stwierdzenie wad wykonania przesądzających o nienależytym wykonaniu zobowiązania stanowiła jedną z podstaw ustalenia stanu faktycznego sprawy przez Sąd II instancji. Dowód z opinii biegłego podlega bowiem ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., podobnie jak inne środki dowodowe (zob. np. postanowienia SN z 20 lipca 2023 r., I CSK 3715/22; z 8 grudnia 2022 r., I CSK 5414/22).

Na przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogą mieć też wpływu dalsze, bardziej szczegółowe zarzuty, jakie skarżący formułuje w odniesieniu do poszczególnych obliczeń, ponieważ stanowią one niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi w sprawie.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

AD

[ał]